

Mateja evaņģēlijs 6, 5-15

Kad jūs lūdzat, neesiet kā liekuļi, kuriem patīk sinagogās un uz ielu stūriem stāvēt un ilgi lūgt Dievu, lai cilvēkiem izrādītos. Patiesi es jums saku: tie savu algu jau saņēmuši. Bet, kad tu lūdz, tad ieej savā kamarī un, durvis aizslēdzis, lūdz savu Tēvu apslēptībā, un tavs Tēvs, kas redz apslēptībā, tevi atalgos. Kad jūs lūdzat, neplāpājiet kā pagāni; tie domā, ka savu daudzo vārdu dēļ tiek uzklausīti. Neatdariniet viņus, jo jūsu Tēvs zina, kas jums vajadzīgs, pirms jūs viņu lūdzat. Tādēļ lūdziet tā: mūsu Tēvs debesīs! Svētīts lai top tavs vārds. Lai nāk tava Valstība. Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes. Mūsu dienišķo maizi dod mums šodien. Un piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādnikiem. Un neieved mūs kārdināšanā, bet atpestī mūs no ļaunā. Tādēļ, ja jūs cilvēkiem viņu pārkāpumus piedosiet, tad jūsu debesu Tēvs arī jums piedos. Bet, ja jūs cilvēkiem nepiedosiet, tad arī jūsu Tēvs jūsu pārkāpumus jums nepiedos.

„Ciešanas vai vajadzība” māca lūdzēju.

Lai tā būtu un šajā izteicienā ir daudz patiesības.

Un, kamēr neesam mēs paši gājuši cauri tumšajai ielejai,

reti kad nonākam pie atziņas,

ka *tas Kungs ir mans gans un man netrūkst nenieka.*

Bet kā ir ar mums?

Vai šis laiks, šie pēdējie mēneši,

mums ir bijuši par ticības stiprinājumu,

vai arī varbūt piedzīvojam to kā tādu,

kas mūs ir vedis prom no ticības?

Neaicinu jūs šajā brīdī tūlīt atbildēt uz šo jautājumu,

jo noteikti mēs turpmākajā vēl ne no viena vien uzklausīsim

daudzas un dažādas un atšķirīgas pieredzes.

Varbūt daudzi sacīs,

ka šis laiks nav bijis nemaz nekas ārkārtējs,

daudzi ir spējuši pielāgoties,

un no šī laika būs arī kādi pat negaidīti ieguvumi un vērtīgas atziņas,

bet viegli varbūt daudz kas ir nācies tikai tamdēļ,

ka neesam tā pa istam bijuši pārbaudījumu vidū,

un neesam saskārušies ar tiem.

Kā teikts kādā Jaunās Derības vēstulē:

„Jūs vēl neesat līdz asinīm pretim turējušies,

cīnīdamies pret grēku,

un esat aizmirsuši pamācību.”

Kad Jēzus māca lūgt Dievu,

tad viņš vispirms saka:

„Ieej savā kamarī un, durvis aizslēdzis,

lūdz savu Tēvu apslēptībā,

un tavs Tēvs, kas redz apslēptībā, tevi atalgos.”

Ticības ceļa sākumā daudziem var šķist nesaprotami Jēzus sacītie vārdi.
Lūgšanu neredzam kā garīgā ceļa veidotāju un stiprinātāju.
Un kamēr lūgšana nav ienākusi sirdī,
ticības dzīve drīzāk atgādina nogurdinošu pienākumu iepretī tradīcijai,
nevis ko tādu,
kas ir nepieciešams garīgās dzīvei izkopšanai.
Lūgšana var šķist kā kaut kas tāds,
ko kā rituālu izpilda garīdznieki,
vai tas ir „pareizais tonis” publiskos pasākumos un svētkos,
bet ne kaut kas tāds,
kas varētu jebkad attiekties uz cilvēka individuālām attiecībām ar Dievu,
un vēl mazāk, ka tas varētu izrādīties kas tāds,
ar kuras palīdzību varētu iestāties par citiem,
sniedzot otram palīdzību un stiprinājumu.

Tāmdēļ mudinājums doties „kambarī un aizslēgt aiz sevis durvis”
Evaņģēlijos ir viena no svarīgākajām perspektīvas maiņām,
ko māca Jēzus.
Pirmā lielā perspektīvas maiņa ir
„Atgriezieties no grēkiem,
jo Debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi.”

Tā mūsu sirdsprāta izmaiņa,
dzīves ceļa perspektīvas maiņa,
pirmais solis.

Bet nākamā lielā perspektīvas maiņa,
uz ko Jēzus mudina un māca ir šī –
*„Ieej savā kambarī un, durvis aizslēdzis,
lūdz savu Tēvu apslēptībā.”*

Jā, tur Dievs redz mūs apslēptībā,
tur Viņš uzklausa mūsu vajadzības, sāpīgo,
domas, sapņus, šaubas,
izmisumu, prieku un pateicību,
un kas tas būtu vēl – tas viss nāk Dieva priekšā.

Šis ir pirmais pārpratums garīgajā dzīvē,
no kura viņš mūs māca izbēgt.
Mūsu kultūrā tas var varbūt nešķist aktuāli.
Bet kad Jēzus uzrunāja savus klausītājus,
viņiem tūlīt acu priekšā nostājās
viņu reliģiskā prakse,
kurā lūgšana tika izmantota,
lai cildinātu un izceltu sevi,
lai parādītos labāks citiem,
un tas nebija nekas neparasts,

ja kāds templī skaļi lūdza Dievu,
citiem redzot un dzirdot.

Nereti arī mūsdienu pasaulē
lūgšana tiek degradēta,
ko nereti var novērot tad,
kad, piemēram, politiskā un reliģiskā dzīve saplūst kopā.
Un lūgšana kāda prezidenta inaugurācijā kļūst par valsts svinīgu aktu.
Tajā nebūs nekā tāda,
par ko mēs varētu sacīt,
ka tas ir vērsts uz iekšu, uz attiecībām ar Dievu vienatnē un klusumā.
Jēzus liek mums „ieraudzīt” Dievu.
Viņš māca mums Viņu saukt kā tēvu.
Ar šo vārdu mums var saistīties daudz kas tāds,
kas mūs var ievest zināmos paradoksos, pretrunās,
ja vien mūsu dzīvēs nav iepriekš bijuši tēvi,
kas ir ideāls un paraugs.
Bet Jēzus lieto tieši šo Dieva bildi,
jo māca mums atrast to Tēvu,
kurš nav paslēpies no mums,
nav neieinteresēts vai pat kļuvis svešs,
kādi nereti ir mūsu priekšstati un pieredzes ar miesīgajiem tēviem.
Perspektīvas maiņa,
uz kuru mudina Jēzus ir –
atrast un sastapt mīlošo Tēvu,
kas piedod, sargā un tur dzīvu interesi par mums.

Otrs pārpratums,
no kura Jēzus mūs vēlas pasargāt ir –
*„Kad jūs lūdzat, neplāpājiet kā pagāni;
tie domā, ka savu daudzo vārdu dēļ tiek uzklausi.”*

Šeit Jēzus sacītais var pat likt aizdomāties daudziem pieredzējušiem kristiešiem.
Saprotams,
ka neviens sevi neuzskatīs par pagānu.
Mēs noteikti neesam kā daudzi citi...
Mēs nu noteikti neesam kā tie,
kas uzskaitām vajadzību pātarus un nepiestādām Dievam vajadzību sarakstus.
Ja Jēzus saka,
lai nelūdzam Viņu kā pagāni,
tad te Viņš mūs vispirms mudina iepazīt Dievu,
jo pagāns Dievu nepazīst,
un viņš tuvojas tam ar rituālu un upurēšanas dāvanām.
Arī modernais cilvēks pats sev nemanot
var izkopt savus rituālus un dāvanas saviem dieviem
– mantas bezjēdzīgai krāšanai,
nemitīgajām baudām,

varas nostiprināšanai.

Taču no tā kādam vienmēr ir jācieš - citiem vai sev pašam.

Ko Jēzus mums māca ir,

ka Dievs jau visas mūsu vajadzības zina pirms mēs lūdzam Viņu iepriekš.

daudzi te var sacīt un jautāt,

bet kamdēļ tad vispār būtu jālūdz Dievs?

Viņu mēs lūdzam it kā tā,

ka no Viņa mums neko nevajadzētu,

bet lūgšanā mums pašiem vispirms ir jāsaprot,

vai tas ir Dieva prāts,

ka kaut ko lūdzam.

No tāda viedokļa visas lūgšanas Dievam var lūgt,

bet ne viss mums no Viņa rokas nāks,

jo Viņš nedos mums neko tādu,

kas nestu mums pašiem postu,

jo Viņš taču ir mīlošs Tēvs.

Mīlošs un ieinteresēts Tēvs ir tāds,

kurš ne visas mūsu vajadzības apmierina,

bet iemāca mums vispirms kļūt par tiem,

par ko mums ir jākļūst.

Kad mācekļi nāk pie Jēzus un Viņam saka:

„Māci mums lūgt Dievu!”,

tad viņi ir sapratuši,

ka Jēzus vispirms ir tāds skolotājs,

kas mums māca augt garīgi,

nevis ka viņš mācītu mums vērst uzmanību uz taustāmām un materiāliem labumiem.

Mēs lūdzam un pateicamies arī par visu to,

kas mūs apgērbj, paēdina un dod patvērumu,

bet par to visu mēs lūdzam pēc tam,

kad vispirms esam vērsušies un meklējuši Dieva valstību.

Tamdēļ jau "Mūsu tēvs" lūgšana ir veidota tā,

ka vispirms trīs lūgšanas vēršam uz debesīm,

un tikai pēc tam lūdzam visu,

kas mums ir vajadzīgs šeit uz zemes.

Lielā perspektīvas maiņa ir tā,

kas mums liek vispirms ieraudzīt mīlošo Debesu Tēvu,

sirds klusumā un savā vientulības kambarī,

lai garīgi pieauguši un atraduši sevi Viņa priekšā,

mēs varētu brīvi piepildīt savu dzīves aicinājumu šeit virs zemes.

Sirds kambaris ir vieta,

kur Dieva priekšā atpūšas un atspīrgst sirds un dvēsele.

Un tik bieži pietiek,

ka aizveram acis un saliekam rokas,

tas kļūst par mūsu kluso lūgšanu kambari,
jo tas var būt jebkur
– arī pārpildītās ļaužu pulcēšanās vietās,
darba vietā, uz ielas,
bet vispirms jau tur,
kur to piedzīvojam viss intīmāk –
savos lūgšanu laikos un vietās,
kas mums ir vispazīstamākās.
Bet dzīves vidū un nemierā
vienmēr ir jāpajautā –
kas būs tās durvis,
kuras es aiz sevis aizvēršu,
lai būtu kopā ar Viņu?
Kas mani vēl traucē, dara nemierīgu vai trauksmainu,
lai es patiešām Viņu sastaptu?
Kas ir tās durvis,
kuras man aiz sevis ir jāaizver?

Šis dievkalpojums,
kad pamazām, tā mēs ceram,
atgriežas mūsu dzīve,
ir kā nostāšanās zināmā nulles punktā.
Gluži kā mācekļi reiz lūdza Jēzum ar vārdiem „Māci mums Dievu lūgt!”

Mēs mācāmies Dievu lūgt nemitīgi, visas dzīves garumā.
Bet mēs mācāmies no jauna arī dievkalpojumu,
mēs mācāmies klausīties Svēto Rakstu vārdos,
sūdzēt grēkus,
saņemt vakarēdienu
un būt kopā cits ar citu.
Ja tā padomā un apsver,
tad tā varbūt nav nemaz slikta
iespēja jaunai perspektīvas maiņai,
lai atrastu savās dzīvēs mīlošu Tēvu,
kas mūs pieņem tādus,
kādi esam un dara par tiem,
kas mēs vēl tikai būsim.